

LICIA TROISI

DRAKONO. RAITELE

VĚJŮ
ŽEMĚJE

I

Alma littera

SALAZARAS

Lyguma tviskėjo nuo saulės. Ruduo šįkart pasitaikė itin švelnus: aplink miesto sienas vilnijanti žolė vis dar ryškiai žaliavo.

Ant stogo pačioje bokšto viršūnėje Nihala mėgavosi rytiniu vėjeliu. Tai buvo aukščiausia Salazaro vieta – iš jos atsivėrė geriausias vaizdas į lygumą, mylių mylias nusidriekusią tolumon, kiek akys užmato. Toje bekraštėje plynėje stūksojo miestas, didingas savo penkiasdešimčia namų, krautuvių ir tvartų aukštų. Šiame milžiniškame, tūkstančio dviejų šimtų uolekčių aukščio bokšte grūdosi visi penkiolika tūkstančių miestelėnų.

Nihala mėgo ten pabūti viena, pajusti ilgutėlius plaukus taršantį vėją. Sukryžiuoti kojas įsitaisydavo ant akmenų ir sėdėdavo užsimerkusi, prie šono priglaudusi medinį kalaviją, kaip tikras karys. Ten, viršuje, ją apimdavo ramybė. Galėdavo susitelkti tik į save, į savo slapčiausias mintis, į kartkartėmis apninkantį liudesį, į lėtą šnabždesį, kai kada išskylantį iš pačių sielos gelmių.

Tačiau ta diena buvo kitokia. Tai buvo mūšio diena ir Nihala žvelgė į lygumą tarsi kovos ištroškęs karvedys.

Jų, dešimtį perkopusių vaikiščių, buvo apie tuziną. Visi berniukai, tik ji viena mergaitė. Visi sėdėjo, tik ji stovėjo. Vadas ir buvo ji – liauna, aukšta mergaičiukė gyvomis violetinėmis akimis, vešliais, blizgiais mėlynos spalvos plaukais ir ilgutėlėmis smailiomis ausimis. Pažiūrėti neatrodė stipri, bet vaikai gaudė kiekvieną jos žodį.

– Šiandien kausimės dėl apleistų namų. Juose viešpatauja famina. Jie nieko apie mus nežino ir nenutuokia, kad ateisime: užklupsime iš pasalų ir išguisime juos kardais.

Berniukai įdėmiai klausėsi.

– Koks mūsų planas? – paklausė storiausias iš jų.

– Drauge nusileisime iki viršutinio krautuvių aukšto, tada sulįsime į statybinius vamzdžius už sienų; iš ten iššoksime tiesiai į jų slėptuvę. Užklupsime juos iš užnugario: jei veiksime tyliai, tai tebus vaikų žaidimas. Aš eisiu būrio priekyje, už manęs slinks puolėjų komanda. – Keletas berniukų tvirtai palinkėsėjo galvomis. – Po jų – lankininkai. – Trys laidynes pasičiupe pypliai pritardami linktelėjo. – O gale žygiuos pėstininkai. Ar pasiruošę?

Visi patvirtindami vieningai šuktelėjo.

– Tad pirmyn!

Nihala iškėlė kalaviją ir šoko žemyn pro dureles, iš stogo vedančias į bokštą, jai pavymui nukurnėjo ir visa šutvė.

Vaikiščiai vienas greta kito šmirinėjo koridoriais, iš vidaus juosiančiais visą Salazarą, lydimi tiek džiugių, tiek irzlių miesto gyventojų žvilgsnių, mat žmonės jau puikiai pažinojo didvyriškus Nihalos ir jos kompanijos žygius.

– Laba diena, generole.

Nihala grįžtelėjo. Į ją kreipėsi žemaūgis, kresnas žmogėnas, kurio veidą dengė tanki barzda, – nykštukas. Jis nevėkšliškai nusilenkė.

Nihala sustabdžiusi draugus taip pat nusilenkė.

– Ir jums laba diena.

– Šiandien vėl gaudai priešus?

– Kaip visada. Reikia išspirti faminus iš bokšto.

– Taigi, kaip visada... Tavimi dėtas šiais laikais taip nerūpestingai neminėčiau jų vardo. Net žaidžiant.

– Mes nieko nebijome! – iš galo suriko kažkuris berniūkštis.

Nihala įžūliai šyptelėjo.

– Teisingai, nebijome. O ko jums pačiam nerimauti? Faminų niekas nemėgsta, be to, Vėjų žemė vis dar laisva.

Nykštukas sukrizeno ir pamerkė jai akį.

– Daryk kaip išmanai, generole. Gero mūšio!

Susikaupę tarsi tikri kareiviai jie ritmingu žingsniu perėjo kelis bokšto aukštus. Įsimaišę į Salazaro gyventojų rasių ir kalbų raizgynę prasmuko pro namus ir krautuves, ratais apsuko kiekvieno aukšto koridorius, kartkartėmis pabučiuojami saulės, prasiskverbiančios pro atvirus centrinių daržų langus. Visų Vėjų žemės bokštų viduryje žiojėjo gili ertmė – jos paskirtis buvo ne tik geriau apšviesti miesto erdves, bet ir talpinti dirbamos žemės sklypelius, apsodintus daržovėmis ir vaismedžiais.

Vėliau Nihala tvirtai įžengė į šoninį skersgatvį ir atvėrė senas, apipelijusias duris. Už jų tvyrojo gūdi tamsa.

– Mes jau arti, – prabilo Nihala iškilmingu balsu. – Čia kaip paprastai privalote palikti visas baimes. Mūsų uždavinys didis, silpnumo akimirkos neleistinos.

Vaikai rimtai palinksėjo ir įšliaužė į tunelį.

Jame nieko nebuvo matyti. Net oras buvo tvoskus ir tirštas, persisunkęs uždaro patalpos kvapo. Po kurio laiko akys apsi-prato su tamsa ir išryškėjo laiptai su drėgnomis, apgriuvusio-mis pakopomis, pranykstančiomis apačioje.

– Ar tik ne šiandien čia kažkas turėjo darbuotis? Girdėjau, kad vakarinėse sienose radosi įskilimų, kuriuos reikia užglaisty-ti... – priminė vienas berniukas.

– Darbininkai jau čia lankėsi, – atsakė Nihala. – Geras vadas turi ir tai numatyti. Užteks plepėti, metas veikti!

Jų žingsniai dar kurį laiką aidėjo tunelyje, sumišę su balsais už sienos. Įveikus paskutinį posūkį stojo tyla.

– Atėjome, – pritrūkusi kvapo sušnibždėjo Nihala. Prieš pat puolimą visada taip būdavo: krūtinėje širdis daužydavosi kaip pašėlusį, smilkiniuose tvinksėdavo kraujas. Ji mėgo baimės, persipynusios su kovos troškuliu, jausmą. Pagrabaliėjusi pirš-tais surado medines duris. Priglaudė ausį prie sienos. Ši buvo sumūryta iš stambių kvadratinių akmenų, tačiau vis tiek galėjai nugirsti kitapus aidinčius berniukų balsus.

– Visada mes... Man jau pabodo būti faminu.

– O ką man kalbėti! Anąkart Nihala mane kaip reikiant prikūlė.

– Man ji išmušė dantį...

– Kai vadovavo Barodas, bent jau keisdavomės vaidmenimis.

– Gal ir taip, bet man su Nihala šimtą kartų smagiau. Po per-kūnais, atrodo, kad iš tikrųjų kaunamės! Pasijuntu... lyg kareivis!

– Šiaip ar taip, ji visų stipriausia, tad ji ir turi vadovauti.

Nihala atšlijo nuo sienos ir tyliai išsitraukė ginklą. Dar aki-mirką luktelėjo, o tada spyriu išvertė duris ir visa šutvė rėkda-ma įsiveržė į vidų.

• • •

Kambarys buvo erdvus, tirštai nuklotas dulkėmis, ant langų lyg užuolaidos karojo didžiuliai voratinkliai. Tai buvo apleistas turtuolių namas, tame Salazaro aukšte niekas nebegyveno. Ant žemės sėdėjo šeši vaikigaliai ir rankose laikė po medinį kirvį. Net užklupti iš pasalų jie sparčiai stryktelėjo ant kojų, ir mūšis prasidėjo.

Nihala, rodės, pašėlo: su įtūžiu metėsi ant priešų, švaistėsi kavalijū it pamišusi. Apimti kovos įkarščio priešininkai traukėsi iš vieno kambario į kitą per visą namą iki pat išorinio koridoriaus.

Berniukai su kirviais smarkiai pralaimėjo. Aplinkui aidėjo nukentėjusiųjų aikčiojimai.

– Traukiamės! – sušuko faminių vadas. Sveikieji šoko lėkti laiptų link.

– Vykimės juos! – riktelėjo Nihala ir jau buvo bekurianti bėgliams iš paskos.

Vienas iš bičiulių sučiupo ją už rankos.

– Tik ne pro krautuves, Nihala! Jei tėvas dar kartą mane pričiups apačioje krečiantį išdaigas, gerai iškarš kailį.

Nihala išsilaisvino.

– Mes nieko neiškrėsime, pasivysime juos ir užkirsime kelią centriniuose sklypuose.

– Prisiprašiau... – panosėje murmtelėjo berniukas, tačiau neturėjo kito pasirinkimo kaip tik sekti vadę.

Visi nugarmėjo laiptais žemyn, o tada stačia galva išnėrė laukan ir rankose suspaudę ginklus pasileido krautuvių aukšto link. Daugelio parduotuvių tik durys ir vitrinos su išdėliotomis prekėmis buvo nukreiptos į gatvę, tačiau kitos, ypač daržovių ir vaisių, su visais prekystaliais ir pintinėmis buvo išsikišusios į bendrą taką. Bėgimo įkaršty vaikišciai atsitrenkė į vieną iš prekystalių ir parbloškė keletą niekuo dėtų pirkėjų.

– Nelemti padaužos! – įsiutęs riktelėjo daržovinininkas. – Nihala! Šįkart tavo tėtis viską sužinos!

Nihala nekreipdama dėmesio nusivijo bėglius. Lakstydamas su kalaviju rankoje ji jautėsi gyva ir stipri. Jos bičiuliai jau spėjo sugauti keletą faminių. Liko sučiupti tik jų vadą.

– Palikit jį man! – šūktelėjo ji savo kariaunai ir mintyse paragino kojas dar greičiau minti. Pasileido bėgti sparčiau ir jau lipo priešui ant kulnų. Vaikis kone juto jos alsavimą sau į sprandą. Jis šoko ant laiptų, bet nevėkšliškai nudardėjo dviem aukštais žemiau. Susidaužęs atsikėlė, patikrino, ar atsidūrė reikiamame aukšte, ir iššoko pro langą.

Nihala persisvėrusi pažvelgė pavymui: jie buvo nusileidę taip žemai, kad apačioje tebuvo tvartai. Po langu, vieno iš centrinių daržų viduryje, tupėjo jos grobis. Mergaitė be baimės šoko žemyn, nusileido stačiomis ir atkišusi kalaviją puolė priešininką, kuris jau laikė iškėlęs rankas.

– Pasiduodu, – pratarė uždusęs.

Nihala priėjo prie jo.

– Šaunuolis, Barodai. Tapai greitas!

– Kurgi ne. Kai tu šitaip prilipusi...

– Ar nesusimušei?

Barodas pasižiūrėjo į nubrozdintus kelius.

– Aš ne taip vikriai šokinėju kaip tu. Šiaip ar taip, kitą kartą liepk kam nors kitam būti faminių vadu, man jau gana: nuo tavęs esu gavęs tiek mėlynių...

Nihalos juoką nutraukė įtūžęs balsas:

– Ir vėl tu?! Mirtinai man pabodai, kad tave kur galas!

– O ne! Baaras! – sunerimo Nihala. Padėjo Barodui atsistoti ir abu nuskuodė tarp salotų gūžių.

– Bėkit nebėgę, aš vis tiek žinau, kas jūs tokie! – nesiliovė plyšavęs tasai.

Jiems pasiekus daržo pakraštį Nihala kreipėsi į draugužį:

– Paklausk manęs ir eik namo. Aš juo pasirūpinsiu.

Barodui nereikėjo kartoti du kartus.

Nihala nutaisė įžūliausią išraišką kokią tik mokėjo ir ėmė laukti ūkininko – bedančio senučiuko, taip įsiutusio, kad pyktis, rodės, trykšta iš visų raukšlelių.

– Aš tavo tėvui sakiau, kad jei dar kartą tave čia pričiupsiu, jis privalės atlyginti nuostolius! Vakar teko išmesti cukinijas, šiandien – tris gūžes salotų... O ką jau kalbėti apie visus tavo pavogtus obuolius!

Nihala dėjosi atgailaujanti.

– Šįkart aš nekalta, Baarai! Tiesiog mano draugas iškrito pro tą langą viršuje, ar matai? Aš tik nusileidau jam padėti.

– Tavo draugai kas kartą nusiverčia į mano daržą, o tu vis atskubi jiems padėti! Jei jūsų kojos minkštos kaip šaltiena, nesitartinkit prie langų!

Nihala apgailestaudama palinksėjo.

– Tu teisus, atleisk man. Daugiau tai nepasikartos.

Paskui pažiūrėjo į Baarą tokiu angelišku žvilgsniu, kad vargšas ūkininkas išsyk patikėjo jos pasakėlėmis.

– Gerai jau, mauk iš čia. Ir perduok Livonui, kad už tai turės dar kartą pagaląsti mano pjautuvėlius.

– Žinoma!

Mergaitė pasiuntė jam oro bučinį ir kuo greičiau nešė kudašį.

Livonas gyveno krautuvių aukšte, tiesiai virš tvartų ir Salazaro vartų – sunkių, mažiausiai dešimties uolekčių aukščio medinių

dvivėrių durų su didžiuliais geležiniais papuošimais iš kraštų ir plačiais vyriais. Apdilusiame paviršiuje dar buvo matyti senų senovėje išraižyti ornamentai. Vis dėlto vaizduojamos figūros buvo labai neryškios ir, išskyrus keletą raitelių bei drakonų, daugiau nieko negalėjai įžiūrėti.

Livono, kaip ir daugelio kitų prekeivių, namai kartu buvo ir dirbtuvės: šitaip galėjai sutaupyti laiko ir nemokėti nuomos. Vienintelis trūkumas buvo šiokia tokia netvarka, mat čia padoriai nešeimininkavo jokia moteriškė. Maža to, jis dirbo ginklakaliu, tad namuose buvo prigrūsta galybė įnagių, ginklų, metalo luitų ir anglių gabalų.

Nihala atlapojo duris.

– Aš grįžau! – sušuko kiek gerklė išneša. – Ir noriu valgyti!

Jos žodžius nustelbė bildesys. Kampe Livonas didžiuliu kūju pliekė įkaitintą metalo lakštą, nuo plieno į šalis lakstė tūkstančiai žiežirbų ir stipria srove tiško ant grindų. Livonas buvo augalotas vyriškis ilgais varno juodumo plaukais, dabar visas paišinas. Jo suodiname it anglis veide tebuvo matyti spindinčios akys.

– Seni! – sušuko Nihala iš visų plaučių.

– A, čia tu... – atsiliepė Livonas šluostydamasis prakaitą nuo kaktos. – Nesulaukęs tavęs ėmiausi rytdienos darbo.

– Nori pasakyti, kad nieko man nepagaminai?

– Argi nebuvom sutarę, kad kartą per savaitę valgį virsi tu?

– Taip, bet... Aš taip pavargau!

– Palauk palauk. Tik nieko nesakyk. Lažinuosi, kad kaip visada žaidei su tais pramuštgalviais.

Tyla.

– Ir kaip visada apleistų namų aukšte.

Tyla.

– Ir greičiausiai šimtąjį kartą atsidūrėte Baaro sklype...

Tyla prisisunkė kaltės. Nihala atsidarė sandėliuką ir pasiėmė obuolį.

– Gali nesirūpinti. Suvalgysiu jį, – tarė ir nušokavo tolyn nuo Livono.

– Velniai griebtu, Nihala! Kiek kartų sakiau, kad nežaistum centriniuose daržuose? Čia voromis eina žmonės skūstis ir prašyti dykai pataisyti ginklus!

Nihala susikrįmusi atsisėdo.

– Žinai, kaunantis taip nutinka...

Livonas netekęs kantrybės purkštelėjo ir pasiėmęs iš sandėliuko daržovių įniko jas pjaustyti.

– Nepasakok pasakų! Jei nori žaisti, žaisk. Bet netrukdyk žmonėms!

Nihala užvertė akis aukštyn: kaskart tos pačios kalbos...

– Tik nepradėk burbėti, seni...

Vyriškis piktai į ją dėbtelėjo.

– Tau liežuvius neapsiverčia kartais pavadinti mane tėčiu?

Nihalos veide šmėkštelėjo gudri šypsenėlė.

– Baik, tėti! Juk žinau – tu džiaugiesi, kad taip gerai valdau kalaviją...

Livonas šiurkščiai pastūmėjo jai lėkštę su žaliomis daržovėmis.

– O kur pietūs?

– Štai ką valgo panelės, kurios užsispiria elgtis kaip berniukščiai. Jei būtum laikiusis susitarimo ir gaminusi pati, būtų me pasisotinę karštu maistu.

Jis prisėdo ir taip pat įniko valgyti. Kurį laiką susimąstęs kramsnojo, paskui vėl prabilo:

– Šiaip ar taip, aš nė kiek nesidžiaugiu!

Nihalą suėmė juokas. Livonas dar keletą akimirku tvardėsi, o tada ir pats prajuko.

– Gerai jau, gerai! Tu teisi. Aš dievinu tave tokią, kokia esi, bet kiti... tau jau trylika... supranti, moteris turi anksčiau ar vėliau ištekėti!

– Kas taip pasakė? Aš nė nemanau užsidaryti namuose ir megzti. Aš noriu būti karė!

– Moterų karių nebūna, – paprieštaravo Livonas, tačiau jo balse buvo justai prastai slepiamas pasididžiavimas.

– Vadinasi, būsiu pirmoji.

Livonas šyptelėjo ir pataršė dukters plaukus.

– Na tu ir pramuštgalvė! Tiesiog retsykais susimąstau, kaip tau reikėjo motinos...

– Ne tu kaltas, kad mama mirė, – tiesiai pasakė Nihala.

– Ne, – pritarė Livonas ir paraudo. – Ne.

Livono žmoną gaubė visiška paslaptis. Nihala netruko pastebėti, kad Salazare kiekvienas turi tėtį ir mamą, o ji – tik tėtį. Dar būdama maža ėmė klausinėti apie tai Livono, bet jo atsakymai būdavo labai migloti ir painūs. Mama mirė, ir mergaitei nebuvo atskleista nei kaip, nei kada. Kokia ji buvo? Graži. Taip, bet kokia? Tokia kaip tu, su violetinėmis akimis ir mėlynais plaukais. Kaskart palietus šią temą Livonas baisiausiai sutrikdavo ir Nihala bėgant laikui išmoko vengti tokių pokalbių.

– Visada sakydavai, kad turiu užaugti stipri, siekti savo svajonių... Aš tai ir darau.

Dukra mokėjo suminkštinti Livonui širdį: išgirdus šiuos žodžius jo akyse sužvilgo ašaros.

– Eikš čia, – tarė ir kiek per stipriai apkabino Nihalą.

– Uždusinsi mane, seni...

Nihala mėgino išsilaisvinti iš jo glėbio, bet iš tiesų tėvo ap-
kabinimas jai buvo daug mielesnis, nei apsimetė.

Po pietų jie įniko į įprastinį darbą – ginklų kalimą.

Livonas buvo ne tik geriausias jiems žinomo ir greičiausiai nežinomo pasaulio ginklakalys – jis buvo menininkas. Jo kala-
vijai buvo stačiai nuostabūs, jų grožis ir spindesys gniaužte už-
gniauždavo kvapą, tokie ginklai mokėjo prisitaikyti prie kario ir
sustiprinti jo gebėjimus.

Jis kaldavo ir smailias it spygliai bei aštrias it skustuvo aš-
menys ietis, padabintas raitytais ornamentais, neapsunkinan-
čiais jų nereikalingais blizgučiais, o subtiliai išryškinančiais visą
grožį. Neįtikėtina galingi Livono ginklai kartu buvo ir labai sko-
ningi. Jis elgėsi su jais tarsi su vaikais, laikė juos savo kūriniais
ir labai mylėjo. Ginklakalys dievino savo darbą, nes per jį galėjo
atskleisti neišsemiamą įkvėpimą ir pritaikyti įvaldytą techniką.

Kiekvienas naujas ginklas buvo iššūkis jo, kaip amatininko,
meistriškumui, tad jis kas kartą imdavosi drąsių eksperimentų,
naudodavo naujas medžiagas, ieškodavo neįprastų formų ir vis
sudėtingesnių techninių sprendimų.

Garsas apie Livoną buvo taip plačiai pasklidęs, kad darbo
niekuomet netrūko, ir jau nuo seno, ne tiek iš reikalo, kiek savo
malonumui, jis pasitelkdavo į pagalbą Nihalą. Dukrai padavinė-
jant kūjį ar minant dumplę, jis apiberdavo ją karių išminties
perlais.

– Ginklas – nepaprastas daiktas: kariui kalavijas yra tarsi
ranka, ištikimas ir neatskiriamas bičiulis. Tai jo vieno kardas
ir jis nekeistų jo į jokią kitą pasaulyje. O ginklakaliui kalavijas –

tarsi vaikas: kaip gamta suteikia šio pasaulio kūriniams gyvybę, taip ir ginklakalys iš ugnies ir geležies išgauna ašmenis, – porindavo Livonas ir užbaigdavo kalbą griausmingu juoku.

Tad nieko keisto, kad turėdama ginklais gyvenantį tėvą, pas kurią lankydavosi kariai, raiteliai ir nuotykių ieškotojai, Nihala išaugo tokia maištinga ir nemergaitiška.

Jiems susikaupus plušant prie vieno kalavijo Nihala užvedė seną kalbą:

– Seni?

– Mhm...

Livonas pliekė kūju per ašmenis.

– Norėjau tavęs paklausti...

Nugriaudėjo dar vienas smūgis.

Nihala nutaisė nekaltą, nerūpestingą išraišką.

– Kada man duosi tikrą kalaviją?

Livono kūjis pakibo ore. Pasigirdo atodūsis, paskui žaliūkas vėl ėmė kalti plieną.

– Tvirtai laikyk reples.

– Nekeisk temos, – neatlyžo Nihala.

– Tu per maža.

– O, tikrai? Bet vyro ieškoti aš ne per maža!

Livonas padėjo kūjį ir pasiduodamas sudribo į kėdę.

– Nihala, mes jau apie tai kalbėjome. Kalavijas – ne žaislas.

– Aš tai puikiai žinau, moku juo naudotis geriau už daugumą šio miesto vaikinų!

Livonas atsiduso. Jam dažnai kildavo mintis padovanoti Nihalai vieną iš savo ginklų, tačiau jį visada stabdė baimė, kad dukra gali susižeisti. Kita vertus, jis puikiai suvokė, kad Nihala meistriškai valdo savo medinį kalaviją, ne kartą yra laikiusi

rankose tikrą ir įrodžiusi, jog puikiai išmano tiek jų keliamus pavojus, tiek galimybes.

Nihala pastebėjo tėvo dvejones ir vėl ėmė jį spausti.

– Tai ką, seni? Kada?

Livonas apsidairė.

– Pažiūrėkim, – paslaptinai tarė. Atsistojo ir nuėjo prie lentynos, kurioje laikė geriausius dirbinius, tuos, kuriuos nukalė ne pagal užsakymą, o pats sau. Paėmė vieną durklą ir parodė Nihalai.

– Šitą padariau prieš keletą mėnesių...

Ginklas buvo išties dailus: jo rankenoje buvo iškaltas medžio kamienas su šaknimis viename gale ir dviem susipynusiomis, į išorę nusidriekusiomis šakomis kitame. Kitos šakelės susivijusios kilo aukštyn ir galiausiai susiliejo su geležte.

Nihalos akys sužibėjo.

– Jis man?

– Tau, jei mane įveiksi. Bet jei laimėsiu aš, visą mėnesį turėsi gaminti valgyti ir tvarkytis.

– Sutinku! Bet tu didelis ir stambus, o aš dar vaikas! Pats visada taip sakai! Taigi, kad kova būtų lygi, privalėsi išsitemkti trijų grindlenčių lopinėlyje.

Livonas sukriženo.

– Manau, taip bus teisinga.

– Duok man kalaviją, – paliepė Nihala nudžiugusi, kad galės paliesti plieną.

– Nė kalbos negali būti! Aš irgi kausiuosi mediniu ginklu.

Jiedu sustojo kambario viduryje, Nihala rankoje spaudė savo medinį kalaviją, o Livonas – lazdą.

– Pasiruošusi?

– Dar klausi?!

• • •

Kova prasidėjo.

Nihala negalėjo pasigirti didele išverme ir jos technika toli gražu nebuvo puiki, tačiau šias spragas ji užpildė nuojauta ir išmone. Mergaitė atremdavo visus puolimus ir mokėjo jų išvengti, pasirinkdavo tinkamą metą smogti ir vikriai šokčiodavo iš vienos pusės į kitą. Tai buvo vieninteliai jos pranašumai ir ji tą žinojo.

Netikėtai Livonas pajuto pasididžiavimą ta padauža mėlynomis kasytėmis. Medinė lazda išsprūdo jam iš rankų ir atsitrenkė į kampe sustatytas ietis.

Nihala įrėmė ginklą jam į gerklę.

– Seni, nejaugi taip kvailai pralaimėsi? Leidaisi nuginkluojamas mergaitės...

Livonas nustūmė jos medinį ginklą, paėmė tikrąjį ir padavė jį dukrai.

– Imk, tu jo nusipelnei.

Nihala ilgai vartė durklą rankose, kilnojo jį ir lieté ašmenis pirštais stengdamasi nuslėpti beprotišką džiaugsmą. Tai jos pirmasis ginklas!

– Bet atmink: niekada nesipuikuok prieš nugalėtą priešą. Tai – prasto skonio ženklas.

Nihala pažiūrėjo į tėvą gudriu žvilgsniu.

– Ačiū, seni.

Ji jau nebebuvo tokia naivi, kad nesuprastų, kada jai buvo leidžiama laimėti.